

SLONOVA KOST

Mario Luzi (1914)

Zdaj govori cipresa ekvinokcialna,
teman in vrhovit raduje se
srnjak, v studenčnici rdeči z griv
poljube si izpirajo kobile.
K blestečim, daljnim mestom iz gozdov
v megli ogromne se prebijajo
iz dalje reke, v sanjah jadra draga
pomikajo se proti Olimpiji.
Zaplula bodo po poteh Orienta,
vihrave deklice, in tam s tržišč
s soljo razposajeno zrla v svet.
A kje naj jaz zajamem si življenja,
ko mrtva je ljubezen moja plaha?
Vrtnice so oskrunile obzorje,
plašno visela so na nebu mesta,
vsa s strastnimi vrtovi oškropljena,
in glas ljubezni v zraku bil je skala,
puščavska in nikdar prekrita s cvetjem.

FUISSE

Andrea Zanzotto (1921)

II

Zaprto ležim
v kraljestvu hrasta in bukve,
ki valovi in se lomi v senci, tam,
kjer prej so deževale strele.
Nikjer sledu človeških rok, nikjer
nadčloveških znamenj; in kot pravkar
vklenjeni se sloji zemeljski
potapljajo v tišino.
Nikjer ne vzdihov ne zagnanih
ne izmučenih želja življenja.
V tišino se potapljam.
Upanje v poslednjem dvomu, vse do tja
zasledovano, kjer prerivajoč

se dramijo nastajajoča sonca,
kjer kače in ptice v kamnu
gnezdijo vse zmédene,
neumnost moja in moje bistvo,
v vaju upravičeno imel
bom kdaj ime za tiste gole rôke,
potopljene v vrelo vodo, v lesk
grizoče svile, za obraz,
ki srp ga žgal je,
za telo, ki tipajoč
grebe premogovniške prepade?
Sèm izlit iz niča ali iz resnice,
silovite in vsemogočne,
tu neopazen v najostrejši
luči in pustih dogmi —
pregibam tu, tudi za vas,
zaradi odsotnosti slabotno,
svoje ustnice?

GRAMSCIJEVI POSMRTNI OSTANKI

Pier Paolo Pasolini (1922)

III

Rdeč trakec, kakršnega v vojnih dneh
so krog vratu nosili partizani,
in zraven žare, na voščениh tleh,

drugače rdeči, dve geraniji.
Tu spiš, pregnan in v togi eleganci,
prav nič katoliški, kjer pokopani

so tujci: Gramscijevi posmrtni ostanki...
Obstal sem z upi in dvomi v dnu srca,
na potki s tvojim grobom med izgnanci,

pred duhom tvojim, ki odtrgati ne zna
se od svobodnih. (Ali pa je mora
ali kaj drugega, kaj bolj zanosnega